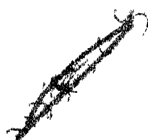
રૂપાલ ગામમાં આવેલા વરદાયી માતાનો ગ્રંથ.

અથ શ્રીવરદાયની ચરિત્ર.

વૈદ્યશાસ્ત્રી મણિશંકર સદાશંકર [illegible]ી
આર્ય દુઃખ નિવારણ ઔષધાલય મુ. રૂપાલ.

છપાવી પ્રસિદ્ધ કરનાર

વિશ્વનાથ પિતાંમ્બર યાજ્ઞિક.

સવૈયા છંદ.

વિશ્વ વિશે રહ્યાછો વ્યાપી ગોરી ગણેશ લેઇ સંગાથ
મન હરીને જગત કરીને મતારા તમે દેવના નાથ
નામ આપનું વરદાયની તે કરોછો પ્રગટ સાક્ષાત
થઇ પ્રસન્ન પ્રાત મને સાથે રક્ષણ કરશો હે મમ માત

સુરત.
એમ. જે. વોહરાજીના "[illegible]" પ્રેસમાં છાપ્યું

ઇસ્વીસન ૧૯૦૩.

કિંમત બે આના.

વીજ્ઞપ્તી પત્ર.

માજી વરદાયનીના અસલ નામ ઊપરથી હાલ વર દક્ષિણી માતા છે અને પંચબક્ષીને ઠેકાણે હાલ લોકો તેને પલ્લી કહેછે: હાલ કળીયુગ છે. તેથી માજીની મુર્ત્તિ ધાતુની છે અને પલ્લી ખીજડાની બનાવવામાં આવેછે. માજીનું સ્થાન રૂપાલ ગામમાં ગામની દક્ષિણ બાજુએ છે. રૂપાલ ગામમાં દોઢ હજાર ઘરની વસ્તીછે તેમાં બ્રાહ્મણ, અને પાટીદારની સંખ્યા વિશેષછે, તેથી ઉતરતા વાણિઆ ને ત્યાર પછી બીજી પરચુરણ જાતની વસતી છે. એકંદર ૫૦૦૦ પાંચ હજાર માણસની વસતીછે. માજીનો મેળો આસોસુદી ૯ને દીવસે નવ નવરાત્રી પુરાં થાએજ ભરાયછે. નવરાત્રી વધતું હોય અથવા ઘટતું હોયતો પણ નવરાત્રીએ ભરાયછે. તેમાં દસ પંદર હજાર માણસો ભેગાં થાયછે અને માજીનો મહોત્સવ તથા પલ્લી ભરાયછે. પલ્લી ઊપર આશરે ૫૦૦) મણ ઘી ચડતું હશે એ બરોબર ખાત્રી પુર્વકછે. માજીની ધાતુની મુરતી ચાવડાના ઘરમાં છે. તે ચાવડો માજીનો સેવકછે.

લી. વૈધશાસ્ત્રી મણિશંકર સદાશંકર ત્રીવેદી.

૫૪૩૧

રૂપાલ ગામમાં આવેલા વડેચી માતાનો ગ્રંથ.

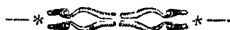
અથ શ્રી વરદાયની ચરિત્ર.

બનાવનાર

વૈધશાસ્ત્રી મણિશંકર સદાશંકર દ્વીવેદી

આર્ય દુઃખ નિવારણ ઔષધાલય મુ. રૂપાલ.

છપાવી પ્રસિધ્ધ કરનાર

વિશ્વનાથ પિતાંમ્બર યાજ્ઞિક.

સવૈયા છંદ.

વિશ્વ વિશે રચાંછો વ્યાપી ગારી ગણુ સેઇ સ ગાથ
સ્વ હસ્તે જગત કરીને સંતોશા તમે દેવના નાથ
નામ આપનું વરદાયનિ તે કરોછો પ્રગટ "સાક્ષાત
થઇ પ્રસન પોતે મન સાથે રક્ષણ કરશો હે મમ માત

સુરત.

એમ. જે. પોસ્ટવાલાના "ખોદાબક્ષ" પ્રેસમાં છાપ્યું

ઇસ્વીસન ૧૮૯૩.

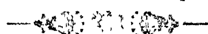

કિંમત બે આના.

જાહેર ખબર.

આ ચોપડી કર્તા મણિશંકર સદાશંકર પાશેથી તથા વીશ્વનાથ પીતામ્બર યા જ્ઞીક પાસેથી રોકડી કીંમતે મોકલવામાં, આવશે. કર્તાનો હક સ્વાધીન રાખ્યો છે માટે કોઇએ છપાવવી નહી તા. ૧૯ સપટેમબર સને ૧૮૯૩.

વિશ્વનાથ પિતાંબર યાજ્ઞિક બોરૂ શાળાના મહેતાજી.

જાહેરખાન નીચે નજરતો કરો ખરા.

પાચન ગુટીકા -ગમે તેવો અજીર્ણોના વિકાર હશે પણ એક ઘડીમાંશાં ના થઇ જશે કીંમત ડબાના રૂ ०॥

નેત્રાંજન ગુટીકા—કામ્, પડળ, ફુલું, તીમર વિગેરેના ઝપાટા બંધ નાશ કરી આંખને નીર્મળ કરી તેજને વૃધ્ધિ આપેછે કી. રૂ ०॥

વસંતમાલિની—એ નામની ગુટીકા અત્યંત ફાયદા કારક છે ગરીબ અને તાલેવરને ઉપયોગી થઇ પડે માટે તના કીંમત જુજ રાખીછે. ચંદ્રમબાકુ, જુનો પ્રમેહ, ગુપ્તધાત, ધાતુસ્ત્રવ વિગેરેને અટકાવી કબજે કરેછે. શું જોઇ રહ્યાછો મગાવો કીંમત તોલા. રૂ ૨)

જ્વરાંતક—એ નામની દવા, ચોથીઓ, આંતરીઓ, હાડીઓ વિગેરે તમામ તાવને કબજે કરી દે છે. એ સિવાયની બીજી એટલે, દાદરની દવા, ચાંદીનો મલમ વિગેરે તમામ નીચેને ઠેકાણે રોકડી કીંમતે મળશે.

રેખુટ જ્યોતીસ.

એ નામની નાનકડી ચોપડી આમારી તરફથી થોડી મુદતમાં ગુજરાતી ભાષામાં બહાર પડવાની છે તેમાં વગર ભણ્યે ગ્રહ જોતાં પ્રશ્નમુહુર્ત, મુહુર્ત જોતાં, વર્ષ ફળની સમજુતી વિગેરે બાબતથી ભરપુર કીમત રૂ ०८० આવા અમુલ્ય પુસ્તકની કીંમત જુજ રાખી બહાર પાડવા વિચારછે.

વૈદ્ય શાસ્ત્રી મણિશંકર સદાશંકર ત્રીવેદી.

કાંખનિવારણ છાપખાનું મુ. રૂપાળ પોસ્ટ-રૂપાલ

અથ શ્રી વરદાયનિ ચરિત્ર પ્રારંભ

પેહેલું ચરિત્ર સતયુગનું.

ગરબો ૧ લો.

કળજુગનો પડછો કહું હો અંબિકા સાભળજ્યો જન જાત-એ રાગ

સરસ્વતિ માતને વિનવુ વરદાયનિ ગણપત લાગુ પાય,
દયા કરી કર ઝાલો વરદાયનિ જેથી ગુણ ગવાય
નારાયણની નાભી થકી વરદાયનિ બ્રહ્મા પ્રગટ થાય,
બ્રહ્માના બે છોરૂવા વરદાયનિ સ્વાયંભુ શતરૂપા થાય.
વિષ્ણુના કક્ષથી ઉપજ્યો વરદાયનિ દુર્મદ નામે અસુર,
કોટી કોટી હસ્તી તાણું વરદાયનિ મહા બળથી ભરપુર.
તે અસુર ઉડયો આકાશમા વરદાયનિ ગયો બ્રહ્મ લોક,
ઇંદ્ર, આદિત્ય, વરૂણ તણે વરદાયનિ પ્રગટયો ઘણેરો શોક.
દેવ સહિત બ્રહ્મ લોકને વરદાયનિ માર્યો ઘણેરો માર,
ત્રાહે ત્રાહે મૂખે કરે વરદાયનિ કોણ રક્ષા કરો આ વાર.
દેવ ને દાનવ બાંધીને વરદાયનિ લાવ્યો પ્રથ્વી માંય,
કારાગ્રહમાં નાંખીઆ વરદાયની કોણ કરે તેમની સહાય
બ્રહ્માને ઊંધે માથે ટાંગીયા વરદાયનિ દેવ પામે દુઃખ અપાર,
કષ્ટ પામતા દેવતા વરદાયનિ સ્તુતિ કરે જુગદાધાર.
બ્રહ્માની સ્તુતિ સાંભળી વરદાયનિ પ્રસન થયા મહારાજ,
બ્રહ્મા કહે હો શ્રીપતિ વરદાયનિ દુર્મદ દે દુઃખ અપાર,
માટે સહાય કરો પ્રભુ વરદાયનિ દેવની કરશો વહાર.
શ્રીપતિ કહે બ્રહ્મ સાભળો વરદાયનિ મારૂ નહીં ચાલે જોર,
દૈત્ય દુર્મદ છે મદભર્યો વરદાયનિ કાળજુ તેનું કઠોર.
માટે સ્તુતિ કરો દેવીની વરદાયનિ સહાય કરશે એ માત.
સ્તુતિ સૂણીને દેવી આવશે વરદાયનિ દૈત્યનો કરશે નિપાત.
શ્રીપતિએ મંત્ર શીખવ્યો વરદાયનિ કમળ નયનને આપ,
વિધી બતાવી સ્થાને ગયા વરદાયનિ બ્રહ્મા જપે છે જાપ,
સ્તુતિ સુણીને દેવી આવીયાં વરદાયનિ વરદાન આપવા કાજ
બ્રહ્મા તમને પ્રસનથું વરદાયનિ વરદાન માગો આજ.
વરદાન આપવા આવીયા વરદાયનિ પાડયું વરદાયનિ નામ,
દેવોનું દુઃખ કાપવા વરદાયનિ પોતે ધરી છે હામ.
હંસ વાહની ચતુર્ભુજ વરદાયનિ શંખ કમડળ હાથ,
ત્રીજે સુદર્શન ધારીયુ વરદાયનિ જપમાળ ચોથે હાથ.

આવું સ્વરૂપ જોઈને વરદાયનિ દેવ હરખ્યા અપાર,
બ્રહ્મા કહે જુગદીશ્વરી વરદાયનિ દૈત્ય દુઃખ દે અપાર.
માટે હો માતુશ્વરી વરદાયનિ કરો અમારી સહાય.
નારાયણી દૈત્ય અરિ વરદાયનિ ખરો આશરો છે માય.
સ્તુતિ સૂણી દેવની વરદાયનિ પ્રસન થયાં પછી માત,
દેવોનું રક્ષણ કરી વરદાયનિ દૈત્યનો કરૂં નિપાત.
દંડિકારણ્ય ક્ષેત્રમાં વરદાયનિ દુર્મદનો વાસ જ્યાંય,
પોતે જગદંબા આવિયાં વરદાયની દૈત્યની સનમુખ ત્યાંય.
દેવીએ રૂપ પ્રકાશીયુ વરદાયનિ દેવનું કરવા કામ,
આગથી શકિતી પેદા કરી વરદાયનિ તેનાં સૂણજો નામ

રૂદ્રાણિ ભ્રકુટીથી થઇ વરદાયનિ ત્રિનેત્રા નેત્રથી જાણ
કપાળથી થઈ કાળીકા વરદાયનિ હોઠથી હીંગળાજ પ્રમાણ.
દંત થકી રકત દંતિકા વરદાયનિ જીભથી સરસ્વતિ માત,
કંઠ થકી નળ કુમરિ વરદાયનિ સ્તનથી ગુહ્યેશ્વરી જાત.
દક્ષથી બગલા ઉપજ્યાં વરદાયનિ દંડિકા હાથથી અનુપ,
આંગળીથી થયા અંબિકા વરદાયનિ એમ થયો અતિ રૂપ.

નવ કોટી શકતી મળી વરદાયનિ દુર્મદ સાથે માંડયું યુદ્ધ,
વાહન આયુધ જુજવાં વરદાયનિ રૂપ કળા અતિ શુદ્ધ.
ભગવતી રૂપ ભૈરવી થઈ વરદાયનિ ચક્ર તે લીધું હાથ,
હંસ ઉપર આપે ચઢી વરદાયનિ કંપ્યો અસુરનો સાથ.
દોટ દેઈ ચક્ર મારીયું વરદાયનિ પડયા અસુર ક્ષણ માંય,
દુર્મદને પાજે કર્યો વરદાયનિ જયજય થઇ રહ્યો ત્યાય.
બ્રહ્માએ સ્તુતી કરી વરદાયનિ વર્ત્યો જયજયકાર,
દેવ સકળ સુખ પામીઆ વરદાયનિ અંબાને આધાર.
આદિ ચરીત્ર એમ આગળું વરદાયાન ગાય શીખે નરનાર,
ઈચ્છા પુરી એની કરે વરદાયનિ નોધારાના આધાર.
મણિલાલ સેવક તાહરો વરદાયનિ ઉતારો ભવ પાર.

ઇતિશ્રી વરદાયની પ્રથમ ચરિત્ર સંપુર્ણ.

ત્રેતાયુગનું ચરિત્ર.

અથ શ્રી દ્યાતિ ચરિત્ર પ્રારંભ

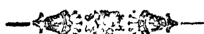
ગરબો ૨ જો.

[illegible] માત જોવાને જઈએ—એ રાગ.

નગરના [illegible] સુખવાળા. [illegible] દીસે [illegible],

સુધબુધ વાળા નારાયણીનું નામ લેતાં પાપી પાવન થાયરે,
સરસ્વતિનું સ્મરણ કરેથી ભવના બંધન જાય—જય વરદાયનિ.
બીજાુ ચરિત્ર કહુ માત તણું, ને હૈએ હરખ અપાર રે,
ત્રેતા યુગમાં જે બન્યું, તેનો કરૂ વિસ્તાર—જય વરદાયનિ મા,
અવધપુરના રાય દશરથ, તેના પુત્ર શ્રીરામ રે,
દાનવ કુળનો પ્રલય કરવા, પ્રગટ થયા તે ધામ—જય૦
પિતા તણું વચન પાળવા, પોતે નીકળ્યા વન રે,
દંડિકારણ્ય ક્ષેત્રમાં આવ્યા, મનમાં થતા મગન—જય૦
શ્રૃંગી રૂપીને આશ્રમે આવી, રૂષીને લાગ્યા પાય રે,
બ્રહ્મ જ્ઞાની પ્રસન થયા પછે, બોલ્યા મુખે ત્યાય—જય૦
રૂષી કહે રઘુરાયને તમે, સાંભળો જગરાય રે,
આ ક્ષેત્રમા વરદાયનિ છે, તેમનો ઘણો મહેમાય—જય૦
માટે ચાલો માજી પાસે, પસન થશે વરદાઈ રે,
મનના મનોરથ પુરણ કરશે, એવા છે સુખદાઇ—જય૦
રૂષી સાથે ચાલ્યા પોતે, હૈયે હરખ ન માય રે,
માજીની સન્મુખ આવીને પોતે લાગ્યા પાય—જય૦
પાયે લાગી સ્તુતિ કરી, ત્યારે પ્રસન થયાં વરદાઈ રે,
વચન આપુ મુજ તણું ને, મારા કરીને થાપુ—જય૦
રઘુવીર કહે વરદાયનિ મા, શું માગું તમ પાસ રે,
કૃપા કરીને આપો મુજને, હું છુ તમારો દાસ—જય૦
દેવીએ ત્યા પ્રસન થઈને, છાતી સાથે દબાવ્યા રે,
પુષ્પની ત્યા વૃષ્ટી થઇ ને, આકાશે દેવ આવ્યા—જય૦
ખુશી થઈ માતાજીએ ત્યા, ત્યારે આપ્યુ બાણ રે,
દેવી ભક્ત હશે પણ પણ આનાથી તજશે પ્રાણ—જય૦
માજીનું વચન માથે ચઢાવી, રઘુવિર ત્યાથી ચાલ્યા રે,
ફરતા ફરતા રઘુપતિ પોતે, લંકા મધ્યે આવ્યા—જય૦
લંકામાં આવી યુદ્ધ કર્યું રાવણ સાથે જ્યાંય રે,
દાનવની તો જીત થઈ, રઘુવિર હાર્યા ત્યાંય—જય૦
રામને ત્યાં સ્મરણ આવ્યું, વરદાયનિનુ બાણ રે,
અસ્ત્ર કાઢી મેલ્યું તતક્ષણ, રાવણ તજીઓ પ્રાણ—જય૦
રાવણ દેવી ભકત હતો પણ, દેવનું કરવા કામ રે,
વરદાયનિના અસ્ત્રે કરીને, પામ્યો ત્યાં સ્વધામ—જય૦
બીજું ચરીત્ર કહ્યું માતાનું જે ગાયે સુણે કાન રે,
વરદાયનિ પ્રસન થઇને આપે સુખ સંતાન—જય૦

રૂપાલ ગામનો વાસી હું ને, શંકર કેરો તન રે,
મણિશંકર બ્રાહ્મણ ઔદીચ, માજી ઉપર મન—જય૦
વિશ્વનાથ પિતામ્બર જાની, સેવક માજી મારો રે;
દયા કરી દીન ઉપર અંબે, પ્રસન થવા વિચારો—જય૦
ઈતિશ્રી વરદાયનિ દ્વીતિય ચરીત્ર સંપુર્ણ,

અથ ત્રિજું ચરિત્ર દ્વાપરયુગનું પ્રારંભ

ગરબો ૩ જો.

જૂગ દેવા જશ ગાઉંછું મહાકાળો રે—એ રાગ,

ગણપતીને પાએ પડુ વરદાયનિ રે લક્ષ્મી વર કરજો સહાય રે.
સુખદાયનિ રે.

ત્રીજું ચરીત્ર કહું માત તણું વરદાયનિ રે દ્વાપરયુગનો મહિમાય રે સુ.
ધ્રતરાષ્ટ્ર પાંડુ વિદુરજી વરયદાનિ મળ્યું પાડુ રાયને રાજ રે—સુખ૦
ધ્રતરાષ્ટ્રને સુત સો થયા વ૦ ગયા પાંડુ યાત્રા કાજ રે—સુખ૦
ત્યાં તેને પુત્ર પાંચ થયા વ૦ જાણી કૌરવે વાત રે—સુખદા૦
દુરજોધન ગાદી બેઠા વ૦ મુવા વિદેશ પાંડવ તાત રે—સુખ૦
રાજ ન આપ્યું દુરમતીએ વ૦ પાંડવ કાઢયા વનવાસ રે—સુખ૦
બાર વરસ વનમાં જવું વ૦ રહેવું ગુપ્ત વરસ એક વાસ રે—સુખ૦
પાંડવ ચાલ્યા વન વિષે વ૦ એમ વીત્યા વરસ દશ રે—સુખ૦
સરસ્વતી તિરે આવીયા વ૦ હવે જવું છે દક્ષિણ દેશ રે—સુખ૦
પાંચ બંધુ બેઠા સભા ભરી વ૦ હવે ગુપ્ત રહીશું કેમ રે—સુખ૦
એવામાં નારદ આવીયા વ૦ સૌ બેઠા કુશળ ખેમ રે—સુખ૦
નારદ વાણી બોલીઆ વ૦ તમે સાંભળો પાંડુ તન રે—સુખ૦
ઉપાસના કરો દેવની વ૦ તેથી તમને થાશે પ્રસન રે—સુખ૦
ચાલો મમ સાથે બનવાનું વ૦ કાંઈ ઉપાય બતાવે અંબ રે—સુખ૦
સેવા કરતા રૂષી તણી વ૦ ઘણા પ્રસન થયા બહુ તેજ રે—સુખ૦
માજીને સ્થાનક આવીને વ૦ ઘણી સ્તુતિ કરે બહુ પ્રેમ રે—સુખ૦
પ્રસન થઈ મમ ઉપરે વ૦ તમને નહિ આવે આંચ રે—સુખ૦
માગ માગમાં મહિપાત વ૦ આપુ મનવાંછિત ફળ આજ રે—સુ૦
પાંડવ વાણી બોલીઆ વ૦ કરો [illegible] રે—સુખ૦
[illegible] રહેવું [illegible]

પટકુળ આપ્યાં પાંચને વ૦ જેનો મહિમા અપરમપાર રે—સુખ૦
શિવ બ્રહ્મા ને વિષ્ણુ તે વ૦ નવ જાણે ભેદ લગાર રે—સુખ૦
શણગાર ઊતારી અંગથી વ૦ પહેરી લીધા પટકુળ રે—સુખ૦
રૂપ બદલીયું તરત ત્યાં વ૦ નવ ઓળખે કોઈ સુર રે—સુખ૦
વૃકોદર વાણી બોલીઆ વ૦ હવે આજ્ઞા દ્યો એમ માતરે—સુખ૦
એક હાર આપ્યો અતિ હેતથી વ૦ પછી માતા કહે વાતરે—સુખ૦
જયમલ નામે જોદ્ધો છે વ૦ તે યુદ્ધ કરશે તમ સાથ રે—સુખ૦
તે વેળા હાર પહેરી તમે વ૦ કરજો જયમલની ઘાત રે—સુખ૦
પાએ પડી પાંડવ ચાલીઆ વ૦ ટેક રાખી માતાની સાથ રે—સુખ૦
રાજ્ય મળે પંચ બલી કરીશુ વ૦ માટે કરજો માજી સહાય રે—સુ૦
પાંડવ પોતે પરવરયા વ૦ આવ્યા વૈરાટપુર હદ માંય રે—સુખ૦
આભુષણ, હથિયાર, પટકુળ ને વ૦ મેલ્યા વૃક્ષની માંયરે—સુખ૦
વૈરાટપુર વસ્યા પછી વ૦ વિત્યા સંવત્સર એક રે—સુખ૦
જયમલ આવ્યો શોધ કરતો વ૦ વૈરાટ નગરમાં છેક રે—સુખ૦
જોદ્ધો માગ્યો યુદ્ધ કરવા વ૦ વૈરાટે જાણી વાત રે—સુખ૦
ભીમે જઈ ચકચુર કર્યો વ૦ ગઈ હસ્તિનાપુર વાતરે—સુખ૦
પણ વર્ષ પુરાં થઈ રહ્યાં વ૦ પાંડવ આવ્યા નિજ દેશ રે—સુખ૦
પટકુળ ઉતારી અંગથી વ૦ જુનાં પહેરયાં દીસે સુભ વેશરે—સુખ૦
આદી સ્વરૂપથી ઓળખ્યા વ૦ ગયા હસ્તિનાપુર માંહ્યરે—સુખ૦
કૌરવ ઉપર ફેર કર્યા વ૦ જીત્યા પાંડવે ત્યાંહ્ય રે—સુખ૦
રાજ ચલાવ્યું રૂડી રીતથી વ૦ પછી આવ્યા નારદ મુન્યરે—સુખ૦
વાત કરતાં દેવી સાંભર્યાં વ૦ પાંડવો થયા મન શુન્ય રે—સુખ૦
નારદ સાથે પાંડવો વ૦ આવ્યા દેવી સ્થાનક જ્યાંહ્ય રે—સુખ૦
પંચ બલી કરી પાંચે મલી વ૦ મુર્તી પધરાવી ત્યાંહ્ય રે—સુખ૦
દેવી સ્થાપન ત્યારથી વ૦ તે પહેલા હતા સાક્ષાત રે—શુખ૦
પંચબલી કરી સોનાની વ૦ મણિમય પ્રતિમા પ્રખ્યાતરે—શુખ૦
પાંડવ સીધાવ્યા નિજપુરમાં વ૦ પછી થઈ છે લીલા લહેરરે—શુખ૦
ભાવે સુણે ને સાંભળે વ૦ કરે તેના ઉપર મહેર રે—શુખ૦
મણિલાલ સેવક તાહરો વ૦ જૂરો નજર રાખી હેમરે—શુખ૦
દાસ જાણી દયા કરો વ૦ ... રાખશો કુશળ ખેમ રે—શુખ૦

[illegible]

અથ ચતુર્થ ચરિત્ર કળીયુગનું પ્રારંભ.

ગરબો ૪ થો.

સારૂ સારૂ રે સુરત શેહેર મુંબઈ અલબેલી—એ રાગ

શ્રી માતા સરસ્વતિને પ્રેમે લાગું પાય રે,
અવિચળ વાણી આપ જેવામા ગુણ તમારા ગવાય-વડેચી અલબેલી
નામે નગર છે સિધપુર પાટણ, કરણ રાય રાજન રે,
અતિ નામાંકિત સ્વરૂપ મય, સિદ્ધરાજ તેહનો તન—વડેચી.
નાનો બાળક મુકી પડીઆ, કરણરાયને કર્મે રે,
સ્ત્રી તે તેનું રાજ્ય ચલાવે, સેના બળના ભર્મે—વડેચી.
બાળક નાનો મોટો થયોને, વર્ષ થયાં દશ બાર રે,
રાજમાતા દેશાટન કરવા, ચાલી દેશ મોઝાર—વડેચી
માતા અંબા શામળાજી, કાળિકા નર્મદા તિર રે,
વિશ્વામિત્રી મહી ઓળંગી, આવ્યા સાબર નીર—વડેચી.
વિરમગામ આવ્યા પછી, જૂનાગઢ જાવા વળીઆ રે,
તેવામાં સિદ્ધરાજને ત્યા. નવા સમાચાર મળીઆ—વડેચી.
દેશ માળવા ધારા નગરી, યશોવર્મા રાજન રે,
દેશ લેવા ગુજરાતજ આવ્યો, આપ્યું વઝીરે ધન—વડેચી.
નજરાણું આપીને વઝીરે, પાછો વાળ્યો પ્રીતે રે,
ખબર મીનળદેવીને કહેવા, ખેપીઓ મોકલ્યો બીને—વડેચી.
વાત સાંભળી સિધરાજે ને, કોપે ભરાણી કાય રે,
તલવાર, કટારી, ધનુષ્ય બાણ તે, લેઇને ઉઠીઓ રાય—વડેચી.
સિધરાજ તણું સ્વરૂપ દેખી, માતાએ નિરખાવી રે,
હશે ભાઈ તું નાનો છે એમ, અવળી બુદ્ધિ બતાવી—વડેચી.
સિદ્ધરાજ કહે જો કેસરી નાનો, મોટા ગજને પછાડે રે,
નાના વિંછી ડશ કરે તો, મોટા ઝુમો પાડે—વડેચી.
જળનો લોટો લાવી તેણે, કામજ કેવું કીધું રે,
જમણે હાથે પાણી લેઇને, પણ ત્યાં પોતે લીધું—વડેચી.
યશોવર્માને સિક્ષા કરૂં હું. પીઊં પાણી જ્યારે રે,
અન્નજ ત્યારે ખાવું મારે, શિક્ષા કરૂં હું ત્યારે—વડેચી.
હા કહી માએ હાથજ ઝાલ્યો, દીકરા આશું બોલે રે,
સેના એની જબરી તું ક્યાં, આવે એને તોલે—વડેચી.
દેશાટન પડતું મુકીને, આવ્યો પાટણ પુર રે,
... આણી પુંહર ... સેના સાથે શર—વડેચી.

હડિકારકયમાં આવી મૂકામ કીધો બેશ રે,
સેના ત્યાં તૈયાર કીધી. ન્યુન ન રાખી લેશ—વડેચી.
એક દીવસ એમ વહી ગયો, ત્યાં થયો બીજો અપવાસ રે,
સેના ત્યાં ભૂખી માતાને પડીઓ મનમા ત્રાસ—વડેચી
રાત સમે સૌ સેના સુતી ધાર્યો મન વિવેક રે,
બાળક બુધ્ધિ રાજાની તે નથી છોડતો ટેક—વડેચી.
સેનાની પશ્ચિમ બાજુએ દેવિ દેવળ દીસે રે
શિખર સોનાનું બાંધ પડ્યુ છે જીર્ણ થયુ અતિશે,—વડેચી.
એવામા એક બેલ થયા, સિદ્ધરાજ થયો છે બેઠો રે
રથ સુંદર છે ભાનુ જેવા દેવળ મધ્યે પેઠો—વડેચી.
આ જાતકમાં નાકણીઓ, છે વિરતણો મહા વિર રે,
રથની સાથે મંડપમાં તે, પેઠો ધરી મન ધીર—વડેચી.
આગલ જાતા કાંઈ નવ ભાળ્યુ, પતિજ મનમાં આવી રે,
વિચાર મન સાથે કર્યો જે, દેવી છે કોઇ ચહાવી—વડેચી.
માની પાસે જઈને તેણે, માંડી કહી છે વાત રે,
એ મારે અપવાસ થયા છે, હવે કરીશું સાત—વડેચી.
ટેક રાખી દેવીની ઉપર, સુતાં સ્વપ્નું થયુ રે,
શુ સુતો પાટણ પતિલ્યા, બળ તારૂં ક્યા ગયું—વડેચી.
છાણ તણો કર કોટ અને વળી, માટીનો રાજન રે,
મુસ્તક તેનું ઊતારી, કર ભાવતુ ભોજન—વડેચી.
ઝબકીને ઝટ જાગી ઉઠ્યો માતાને કહી વાત રે,
જાગી સેના છાણ માટીનો, કોટ કર્યો પરભાત—વડેચી.
રાજા કીધો માટીનો, ઝટ મુસ્તક નાખ્યુ કાપી રે,
જમ્યો રાજા સેના ને, જમવાની રજા આપી—વડેચી.
નવરાત્રી બેઠા ત્યાં પોતે, પ્રસન થયાં છે માય રે,
આશિર્વાદ લેઈને રાજા. યુધ કરવાને જાય રે—વડેચી.
પાંચ દીવસે આવ્યો નગરમાં સદેશો ત્યાં કહાવ્યો રે,
સેના સાથે ધારાપતી પણ યુધ્ધ કરવાને આવ્યો—વડેચી.
સામાસામી યુદ્ધ કરે છે, સેના ગયની સાથે રે,
દેવ દેવી પીર પેગંબર, આવી ઉભા આકાશે—વડેચી.
પ્રધાન ધારાપતિનો તેણે, ખડગ હાથમાં ધરિયું રે,
હાથીપર ચડીને પોતે, સિદ્ધરાજપર વાપર્યું—વડેચી.
ઘાવ પડ્યો સિધરાજની ઉપર, ચડી અતિશે રીસ રે,
ખડગ ઝાલી છેદીયું ત્યાં, પ્રધાન કેરૂં શીશ—વડેચી.

નાઠી સેના પુરની મધ્યે રાયે દીધા દરવાજા રે,
કોટ કાંગરા તોડે છે, પાટણ પતિના મલ તાજા—વડેચી.

બાર વરસ ત્યાં યુદ્ધ કરીને, દેશને તાબે કીધો રે,
ધારાનગરને લુટાવ્યુ, રાજાને પકડી લીધો—વડેચી.

ત્યાંથી આવ્યો પાટણમાં, વધાવ્યો આનંદભેર રે,
ધારાપતિને કેદમાં નાખ્યો, થઇ છે લીલા લ્હેર—વડેચી.

જીર્ણ થયું દેવળ માતાનું, નવું બનાવ્યું બેશ રે,
સોભીત મુર્તિ સોનાની તે, દીસે બાળો વેસ—વડેચી.
દેવી પરાક્રમ અટપટા છે, જે કોઇ ચિત ધરી ગાસે રે,
મનવાચ્છીત ફળ પામીને, છેવટે વૈકુંઠ જાશે—વડેચી.
રૂપાલ ગામનો વાશી હું ને દેવી તન મન ધન રે,
ગરબો ગાયો પ્રીતેથી, માજીના ઉપર મન—વડેચી.
ઈતિશ્રી વરદાયની ચતુર્થ ચરિત્ર સંપુર્ણ.

નવરાત્રીની શોભાનો પલ્લીનો

ગરબો ૫ મો.

રાગ સોળંકીના ગરબાનો.

પ્રથમ આરાધું ઉમ્યા ઈશ, મને સહાય કરજે જુગદીશ રે.
સુખદાઈ પલ્લી માત.
ઉમા સુતના પાએ લાગું, દેવી સરસ્વતિને હું આરાધું રે—સુ.
રૂડી ગુણવંતી ગુજરાત, તેના જીલ્લા ઠરાવ્યા છે સાત રે—સુ.
પહેલો જીલ્લો વડોદરા ભણું, રાજ સુંદીર શીયાજીરાવ તણું રે—સુ.
એના ચાર પ્રાંત કર્યા સહી, કડી તાબામાં કલોલ રહી રે—સુ.
તેના તાબે ગામ રૂપાલ ભણીછે, જેને માથે માત વડેચી ધણીછે રે—સુ.
બાળી બહુચરા ને અંબિકા જેમ, કાળી કાળીકા ને વડેચી તેમ રે—સુ.
માની શોભા શી મુખે વખાણું, જોઇ નવરાત્રીનું ટાણું રે—સુ.
દેવી દર્શનથી હર્ષ ઘણો થાય, આઠ દીન આનંદમાં જાય રે—સુ.
પ્રથમ પલ્લી આઠમની જે થાય તેતો બોરીજ માતાએ જાય રે—સુ.
વેણા બાકમાં ઉત્સવ થઈ, ફરી આંટા ચોકાગીમાં ગઇ રે—સુખ.
પહોંચ્યા મંડપમાં આનંદ થાય, એમ આઠમનો દીન વહી જાય રે—સુ.
નોમનું સવાર થયું જ્યારે, લોક જાગીને ઉઠીઆ ત્યારે રે—સુ.

દાતણ પાણીને સ્નાન કરી લીધાં, પછે નોમનાં પારણાં કીધાંરે-શુ.
પહોર દીવસ ચઢીયો જ્યારે, સઉ મળી નીકળી ઘર બહારરે- શુ.
ધીના દીવા શ્રીફળ લેઈ હાથે, કઇએ લીધા જવેરા માથેરે—શુખ.
સઉ સાથે મળી ગીત ગાય, પેલા જવેરા નાંખવાને જાયેરે—શુ.
માનું સરોવર ભર્યુ છે જ્યાંહે, જય ગોડાણી નાંખીયા તે માંહેરે—શુ.
સૌ દર્શન કરીને ઘેર જાય, એમ આડયો દીવસ વહી જાયરે—શુ.
બાર પ.ગ.નો અમલ થાય સુખી ઘેરથી ચોરે જાયરે—શુ.
પછી હવાલદાર ઢેડ લાવે, પછી ગડવાને ખીજડો વઢાવેરે—શુ.
મોટે માઢ લઈ નાંખીઓ એ ઘેર, પછી ઢેડ ગયા પોતાને ઘેરરે-શુ
ઢેડ ગયા ને સુતાર આવ્યા, ત્યારે બાર ઉપર ત્રણ વાગ્યા રે—શુ.
કોઈ કોઈને સંદેશો ન કહાવે, ખબે કોહાડો સુતાર આવે રે—શુ.
આવ્યા સુતારને પછી ઘડાય, માના મંડપમાં શુ થાય રે—સુખ.
જૂની પલ્લીનો ડેળ કેવો કીધો, ગીરી લાકડાંન મેર રહેવા દીધો
જૂનો મેર નવી પલ્લીમાં આવે, તેથી સુતાર પાસે મોકલાવેરે-શુ
પછી હવન ચાલતો કરે. માનું ધ્યાન રૂદેમાં ધરેરે—શુખદાઇ.
હવે ગામની જે ઉજળી વર્ણ, તેણે મંડળી બાંધી ત્રણ રે—શુ.
રામ ચડયા રાવણપર જેમ, જાય બીજીને તેડવા તેમ રે—શુખ,
બે મંડળી ભેગી થઈ જ્યારે જાય ત્રીજીને તેડવા ત્યારેરે—શુખ.
ત્રણ મંડળી ભેગી થઈ જ્યારે જાય ગોરાણી આગેની ત્યારે—સુ.
લાંબા સ્વરથી આપે છે માને માન, પછી કરવા માંડે ગાનરે—સુ.
ગ મહોલ્લો સઉ તૈયાર થાય, પછી મંડળી ભેગા જાયરે—સુ.
નાનાં બાલક સજીને સઉ આવ્યાં. માંહે સુખ ભોગવે દીલભાવ્યાંરે-શુ.
મોટી ચાર પુરૂષ અલબેલા, જાણે ગુરૂ ગોરખના ચેલારે—શુ.
જુવાનીમાં નમ્રતા તજેલી, તેણે વાંકી પાઘડીઓ મેલીરે—સુ.
મુછ મરડે ને અંગ સામુ જૂએ, હાથ સોટી રૂમાલે મુખ લૂએરે-સુ.
વૃદ્ધ નરના ડહાપણે હમાલી, જોઈ જુવાન સામું ને લેછે તાલીરે-સુ.
મધુર નારીયોનાં જુથ મળ્યાં ઝાઝાં, ગાય પુંઠે આગળ વાગે વાજારે-શુ.
રામ ઢોલ ધડધમ બહુ વાજે, ઝીણા બીગોલના સ્વર ગાજેરે—સુ.
મંડળી તણા શિપાઇ ઘણેરા, તેના દેખાય અદ્ભૂત ચહેરારે—સુ.
સરકારી પોલીસ માંહે જુદી, જેના ઘોડા રહ્યા છે કુદીરે—સુ.
[illegible] નિશાન કુંએ કરમાંહીરે-

જય બોલાવી અવાજ કીધો, માના નામનો ડંકો દીધોરે—શુ.
જય બોલાવી અંબેની જયા હે, બધી મંડળી ચાલી ત્યાંહુરે—શુ
ઘણા લોક પરગામથી આવે, ઘણા હરે ફરે દીલભાવરે—શુ.
અજાણ્યાને તો ગમ નવ પડે, મારે ઠોકર્યો તેમાંહે આથડેરે—શુ.
આ શું પલ્લી અત્યારે ભરાશે, કે શું સૈન્ય યુદ્ધ કરવાને જાશેરે— શુ.
એમ મનશું વિચાર કરે મુઢ, જેનું થઇ રહ્યો દીગ મૂઢરે—શુ.
આવી અદ્ભુત મંડલી કેવી, જાં, દીગમ્હદીના સંઘ જેવીરે— શુ.
સઉ ઝાંઝર હાથમાં ઝાલે, પછી ગરબા ગાતા ચાલે રે —શુ.
માંહે અબીલ ગુલાલ ઉડે જયારે, ઘણા લોક ખુશી થાય છે ત્યારે-શુ.
ગાતા વાજતાં ગામ બહાર જાય, ભક્તિને હેતે હરખ ન માયરે— શુ.
ગામ બહારની શોભા સારી, ઘણા ગામથી આવ્યાં નરનારીરે—શુ.
માનો મંડપ આવ્યો જયાંહી, બેઠા વાણિયા દુકાનો માંડી ત્યાંહીરે- શુ
દ્વારે જો ભીડ બહુ થાય, કાચું પોચું તો ચગદાઇ જાયરે—શુ
ઘણી આ.ગ રૂડાં ગીત ગાવે ફરતાં મંડળી આવેરે—શુ.
જય બોલવી ડંકા બજાવી, નાગ શીખરે ધ્વજાઓ ચડાવીરે— શુ.
પછી દર્શન કર્યા રૂડી રીત, સહુ પ્રેમદા ગાય ત્યાં ગીતરે—શુ.
કેક હવન થાય ત્યાં બેસે, કોક બગીચામાં જઈ પેહારે—શુ.
કેક સરોવરમાં જઇ નહાય, કેક મંડપ બહાર જઇ ગાયરે—શુ.
કેક લઢે વઢેને બુમ પાડે, મારી ધક્કા શિપાઇ બાહર કાઢેરે—શુ.
એમ કરતાં દીવસ બેઠો મેર, સઉ વળ્યું પોતાને ઘેરરે—શુ.
શુતાર પલ્લી ઘડી રહ્યા જ્યારે, સઉ ગયા પોતાને ઘેર ત્યારેરે—શુ.
પછી હજામ ચિંતા ધરાવે, લેઈ સોટા ગોટા માઢમાં આવેરે—શુ.
બાધી સોટાને વેઠ ઉતારે, પછી કુંભાર કુંડાલાવેરે—શુ.
માળી માંડીઓ લેઇને ત્યાં આવે, પચોળી ત્યાં ખીચડો બનાવેરે—શુ.
વહોરો લાવ્યો કપાશીઆ જ્યાંય, જોગી ઢોલ ત્યાંયરે—શુ.
ત્રણ મંડળીની માંડવી ત્રણ, તેમાં ગાયછે ઉન્ળી ઘણુંરે—શુ.
ગરબો ગાયને વાગેછે તાળી, હાંડી, ગલાસ ચંદની માળીરે—શુ.
ઘણા હરખે પ્રભાતે માંહે થાય, ધમકારથી ધુજતી ધરણીરે—શુ.
લોક ભરાણું થયછે હાટી, માગ મળે ન ઉભી વાટેરે—શુ.
ફરે ચોર ને [illegible], લુચ્ચા, ને સાધુજન ત્યાંહારે—શુ.
કેક દર્શન કરવા આવે, કેક ચોરી કરવાનું તાકેરે—

સરકારનો બંદોબસ્ત સારો, તેથી લોકનો રહે મલાજો રે—સુ.
એમ કરતાં થઇ છે મધ્ય રાત, ત્યાર પછી શી નીપજી વાત રે—સુ.
પેલો ખીમડા ચડી રહ્યો જ્યારે મધ્યરાત્રીએ પ્રગટયાં ત્યારે રે—સુ.
ફરી પૂજાને આરતી વિવેક, ફરી પ્રકંપ્યા ગાન ધરી ટેક રે—સુ.
પછી ઘીનાં કુલ્લાં ત્યાં લાવે, શ્રી અંબેની જય બોલાવે રે—સુ.
પેલા ડગમગ મોટા જે જડયા, તેમાં થઇ ચાર ઉપર ચડયા રે—સુ.
એક કુલ્લું ઉપાડયું [illegible] હાથે, છાતી સરખાં લગાવી બાથ રે—સુ.
પેલા કુલ્લાંનું કાચું [illegible], ફરી ઉગ્યાં ને [illegible] ઢોળી દીધું રે—સુ.
પછી બોય જાળીમાં [illegible], [illegible] ઉપાડયા ત્યાંહે રે—સુ.
પુરે પ્રેમદા બહુ ગીત ગાય [illegible] મોટા માટ ગબાર જોય રે—શુ.
દેવી ભક્તોની મંડળી ફરે, માંહે જાંગે જાંગે કરે રે—શુ
આજ ઘીમાં રમે છે જેમ, ફાગણ પુનમ રમે છે તેમ રે—શુ.
ઘણી ભીડ તેથી માર્ગ નવ જડે તેથી પાંશરા માણસોમાં [illegible] રે—સુ.
અંગ ચોપડાં તેથી લોક ડરે, ઝટ જવાનો રસ્તો કરે રે—સુ.
જય બોલે ને ઊંઘેલા જાગે માંહે ઘીના લોહા વાગે રે—શુ.
માસ અશાડમાં મેહ જેમ પડે, એમ ઘી માતાજીને ચડે રે—શુ.
ઘણી ઝડીમાં જેવી વિજળી, ઘણા ઘીમાં છે પલ્લી તેવી રે—શુ.
ત્યાંથી ઉપડયાં પલ્લી માત, જે જગતજનની વિખ્યાત રે—શુ.
પછી શુકલાં નાઢાએ આવ્યાં, ઘણા ઘીએ માજીને નવરાવ્યાં રે—શુ.
ત્યાંર પછી વ્યાસાંના માઢે આવે, ત્યાં શ્રીફળ ચડાવાને લાવે રે—શુ.
ઘણા લોકે ત્યાં શ્રીફળ ચડાવ્યાં, પછી તરવાડીઆંને માઢ આવ્યાં—શુ.
ત્યાં કુલ્લાંની શી ગણતરી, માટી ઘીની ગઢીઓ, ભરી રે—શુ.
મોટી ઘડીનો ઉંચી નવ થાય, ત્યારે ભોંયપર ઢોળી દેવાય રે—શુ.
ભાટવાડે રાજ વાડે સિધાવ્યાં, ત્યાં થઇને ચોકારીમાં આવ્યાં રે—શુ
બહુ હર્ષે વધાવ્યાં છે માત, બોલ્યો કુકડો ને પહોર રહી રાત રે—શુ.
ત્યાંથી રામજી મંદિરે આવે, ત્યાં ઘી ઘણું માને ચડાવે રે—શુ.
ત્યાંથી પટેલ આશા માગે, પછી વાણીઆ પગે લાગે રે—શુ.
ત્યાંથી માંડાસાને માઢે આવ્યાં, ખોડી આંબલી નીચે [illegible] રે-શુ.
ચર ભરૈયા ત્યાંનો ન ફાવે, તેથી તપેલે ઘી ચડાવે રે—શુ.
ઉપડયાં ત્યાંથી ચારે કુવે, [illegible] મુકામ થાવે રે—શુ.
વિશ મુકામ નથી [illegible] રે—શુ.

લોકોએ મળી ઉઘાડયાં આવાર, પછી ગયાં પોતે ગામ બહાર રે—શું.
વખત રહ્યો છે રાત ઘડીપાંચ, ગયાં ધોળકુવાણું જોવા સાચ રે—શું.
નારી દર્શન કરીને ઘેર ગઈ, મોટા મેદાનમાં પછી ઉભા રહી રે—શું.
થઈ બાર માસમાં જે બીના, તે કરે છે સુવાણ સહુ લીના રે—શું.
ઓળખ્યો પારને વાત સહુ જાણી, પછી પાછું પીધાને પાણી રે—શું.
તાબડતોબ ત્યાંથી ઉપડયાં છે માત, આવયા મંડપમાં સુખદાતા રે—શું.
મન મોહ્યું મંડપમાં આવ્યાં, સહુ ભકતો ને દીલ ભાવ્યાં રે—શું.
રહ્યાં સનમુખ દેવીની જ્યાહીં, પોતે પૂર્વ દિશાની માંહી રે—શું.
રાત રહે છે ત્રણ ઘડી ત્યારે, પણ ઉઠયો રવિજાળી અત્યારે રે—શું.
જય બોલાવી સરોવરે જાય, ખૂણે કુંડમાં માંહે કઈંક નહાય રે—શું.
માના સાચનું પારખું જોવે જને, વસ્ત્ર ધીમાં બાળીને ધોવે રે—શું

સ્નાન કરીને તૈયાર થયા, દર્શન કરવા માજીને સ્થાન ગયા રે—શું.
પુજા કરવા વખત જ્યારે થાય, સૌ માજીને મંડપે જાય રે—શું.
રક્ષા કરજો અહો મુજ માતા, આપો સેવકને સુખસાતા રે—શું.
ત્યાર પછે પુજા કરી ત્યાંય, સૌ ગયું પોતાનું ઘર જ્યાંય રે—શું.
બેભાન ઉંઘ થકી કઈંક થયા, ઘેર જઈ વાત ભૂલી ગયા રે—શું.
માનું પ્રત્યક્ષ પારખું દેખું, કોઈ કહતો રોગ કેવું ન ગયું રે—શું.
દશરાનું સવાર થયું જ્યારે, લોક જાગીને ઉઠીયા ત્યારે રે—શું.
ગામ પાછળ ધારા દીધી, ભવાઈ ત્યાં માંડી દીધી રે—શું.
કઈંક દુઃખીઆનાં દુઃખ નાંખ્યાં કાપી, કઈંક આંધળાંને આંખ-
માજે આપી રે—શું.

કઈંક નિર્ધન લખેશરી કીધા, કઈના કોતરાને માં પુરી લીધા રે—શું.
હવે કહોને માત મારી વાર, એકવાર દર્શન દો આપ રે—શું.
મણિશંકર સેવક માત જાણી, કાપો દુઃખ માતા દયા આણી રે—શું.
વિશ્વનાથ સેવક છે તમારો, માજી મનને વિશે ધારો રે—શું.
માત વડેચીના ગુણ ગાશે, તેતો અજિત સુખીઆ થાશે રે—શું.

ઇતિશ્રી વરદાયનીની પલ્લીની શોભાનો ગરબો સંપુરણ

॥ બોલો શ્રી વરદાયની માતની જય ॥

માજીની શોભાનો ગરબો ૬ ઠો.

ધન બહુચર માત ગરબોને ગાવારે થઈ નતિમારી એ રાગ.

વરદાયનિનું દરશન કીજે, અહો નિરખ શોભા તેની લીજે
ગાઉં સુણતો મુજપર માત રીઝે, ધન્ય વરદાયનિ કરસુદર્શન
હંસ ઉપર અસવારી
કંઈ દૈતો ને નાંખ્યા મારી, માર્યો જયમલ પાંડવ ઉગારી
એવાં કામ કીધાં માતે ભારી ધન્ય વરદાયનિ કરશુ દર્શન
હંસ ઊપર અસવારી
સિધરાજ શરણ આવ્યો તારે, મારા નગર જીતવા ગયો તારે.
સુણી વિનતીને માત ચડ્યાં વારે ધન્ય વરદાયનિ.
શોભીત દેવળ છે. અતિભારી, શોભે નીશાન અતિહીતકારી
માના શીખ ઊપર જાઉ બલીહારી—ધન્ય વરદાયનિ.
શોભે ગણુપતિ ભૈરવ રાજા, બે છડીદાર ઓપે તાજા.
છે મંડપને ત્રણ દરવાજા. ધન્ય વરદાયનિ.
સરોવર મંડપથી છે આગું, પાણી નિરમળને અતિશય સારૂં
દરવાજા પરદીસે ધારૂં—ધન્યવરદાયનિ
ચોફેર પડાળી સોભે છે, દર્શન કરવા મન લોભે છે.
જોઈ મુનીવર મોટા થોભે છે—ધન્ય વરદાયનિ.
વાડીમાં જવા બારી મેલી, મંડપે હાંડી લટકાવેલી.
સનમુખ છે પલ્લી આલબેલી—ધન્ય વરદાયનિ.
એઆંજી વચમાં મૂર્તિ છે, શોભા તેની સૌ પુરતી છે.
નિજ ભક્તોપર નિત્ય સ્ફુર્તિ છે.—ધન્ય વરદાયનિ.
માયે આભુષ પહેર્યાં ભારી, પહેર્યાં પાટીઆ દામણી જાળીઆળી.
માના મુખારવિંદે હદવાળી—ધન્ય વરદાયનિ.
પાએ કલ્લી સાંકળી છે કાળી, માની વેણુ શેષ સરખી લાંબી.
માએ ઓઢી છે ચુંદડી લાંબી—ધન્ય વરદાયનિ.
ખરા ચિત્તથી ગરબો જે ગાશે, મનના મનોરથ સિધ થાસે.
મણીશંકર માત તણો દાસ—ધન્યવરદાયનિ.

ઇતિશ્રી વરદાયનિ માતાનો શોભાનો ગરબો સંપુરણ.